

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labing-apat

Jeff Pippenger
2025-12-20

Ang Bilang na Labing-apat

Ang kasaysayan ng “kamangha-manghang mga gawa ng Diyos” ay kinakatawan din ng propetikong tanong na “hanggang kailan.” Ang kasaysayang kinakatawan ng dalawang iyon, at ng marami pang ibang sagisag, ay kumakatawan sa panahon ng pagseselyo ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Sa panahong iyon ay may pagtatalo hinggil sa tunay at sa marami pang ibang huwad na mga mensahe ng huling ulan. Iisa lamang ang tunay na mensahe ng huling ulan. Ang banghay ng banal na kasaysayan kung saan ginaganap ng Diyos ang Kaniyang mga kamangha-manghang gawa ay ipinapaloob sa konteksto ng aklat ni Joel, kung saan ang “bagong alak” ay inaalis sa isang uri habang ibinubuhos naman sa kabilang uri.

May ilang pagkakasalungat sa aklat ni Joel na dapat mapansin. Ang ugat ng salitang “talinghaga” ay nangangahulugang “pagtatabi” at likas na kinasasangkutan nito ang pagtatambal ng dalawang uri. Nauna na naming tinalakay ang ilan sa mga “pagkakasalungat” sa aklat ni Joel, at itinuro namin na ang korona ng kapalaluan na isinusuot ng mga lasenggong namumuno sa Jerusalem ay itinambal na kasalungat sa mga nagsusuot ng korona ng kaluwalhatian. Hindi pa namin naibahagi kung paanong ang sagisag ng kagalakan ay kasalungat, subalit katapat, ng kahihyan; ngunit gayon nga, at layon naming ipakita iyon. Matatagpuan din sa aklat ni Joel ang paksa ng Alfa at Omega, at ang simulain na ang una ay naglalarawan sa huli ay pinagtitibay din ng dalawang pangaral ni Pedro sa aklat ng Mga Gawa.

Ang ikalawang kabanata ng Mga Gawa ay naganap sa Araw ng Pentekostes nang alas-nuwebe ng umaga (ang ikatlong oras), at ang ikatlong kabanata naman ay sa ikasiyam na oras (alas-tres ng hapon), ang oras ng hain sa hapon. Sa Mga Gawa 2, ang mensaheng ipinangaral ni Pedro ay sa silid sa itaas ng isang pribadong tahanan, ngunit ang kanyang sermon sa kabanata 3 ay ibinigay sa templo. Pinag-uugnay ang mga ito ng panawagan sa pagsisisi sa kapwa pagtitipon. Iisang mensahe, dalawang heograpikong pook na nagsasagisag ng pagdodoble sa loob ng mensaheng Pentekostal, na nahahati sa pagitan ng patyo at ng templo. Sa Pahayag 11, inutusan si Juan na sukatin ang templo, ngunit huwag isama ang patyo sapagkat ito ay ibinigay sa mga Hentil.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng isang pamalo; at ang anghel ay tumayo at nagsabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba doon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at yuyurakan nila ang banal na lunsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. Pahayag 11:1, 2.

Kaya, ang pagdodoble ng dalawang pangaral at ang pagkakabukod ng kinalalagyan ng dalawang pangaral ay nagpapakilala ng dalawang madla para sa huling ulan ayon sa aklat ni Joel. Isang madla ang mga Hentil sa labas ng templo at ang isa pa ay ang mga Judio sa loob ng templo. Sa paghuhukom sa mga buháy, ang sambahayan ng Diyos ang unang hinahatulan, at mula 9/11 hanggang sa Kautusang Linggo ang templo ang hinahatulan, at mula sa Kautusang Linggo hanggang sa pagtatapos ng probasyon ng sangkatauhan ang mga Hentil ang hinahatulan. Ang paghuhukom na iyon ay nagaganap sa panahon ng huling ulan na itinukoy ni Pedro bilang inilalahad sa aklat ni Joel. Ang pagkakabahagi sa pagitan ng patyo (ang mga Hentil) at ng templo (ang Iglesia ng Diyos) na inilalarawan sa Mga Gawa kabanata dalawa at tatlo, ay siya ring pagbubukod sa aklat ni Joel ng unang ulan at ng huling ulan. Dumating ang unang ulan noong 9/11 at ibinubuhos habang hinahatulan ang templo ng Diyos. Kapag natapos ang prosesong iyon, ang huling ulan ay ibubuhos sa mga Hentil sa patyo.

Magalak nga kayo, mga anak ng Sion, at magdiwang sa Panginoon ninyong Diyos; sapagkat ipinagkaloob niya sa inyo ang unang ulan nang katamtaman, at pabubuhusin niya para sa inyo ang ulan, ang unang ulan at ang huling ulan, sa unang buwan. Joel 2:23.

Hindi ko layon sa kasalukuyan na tukuyin ang propetikong pagkakaiba sa pagitan ng kagalakan at ng pagkapahiya, ngunit ipinabatid ng talata sa bayan ng Diyos na “magalak” dahil sa mensahe ng huling ulan. Ang mensaheng ito ng huling ulan ay nagbubunga ng propetikong kagalakan sa bayan ng Diyos. Gayunman, ang paksa ng unang o maagang ulan, na sinusundan ng huling ulan, ay isang paglalarawan ng batong katitisan na itinabi at hinangaan. Ang sagisag ng batong-panulukan na sa wakas ay nagiging ulo ng panulukan ang siyang kahanga-hanga sa paningin ng Diyos at ng Kaniyang bayan.

Ang kamangha-manghang bato ay kumakatawan sa Alfa at Omega ng propesiya. Ang prinsipyo ng alfa at omega sa propetikong aplikasyon ay paulit-ulit na tinutukoy ng Alfa at Omega sa Kanyang Salita, at Siya ang Salita. Dahil dito, ang anumang ipinahayag hinggil sa prinsipyong ito ay ipinahayag sa atin at sa ating mga anak magpakailanman. Ang taong 1863 ang batong pangtuktok ng propesiya sa Bibliya, at ito rin ang batong pangtuktok ng panahon ng ikatlong anghel mula 1844 hanggang 1863. Ang 1844 ang batong pundasyon, ang 1863 ang batong pangtuktok ng panahong propetiko na iyon. Ang 1844 hanggang 1863 ay isang itinakdang panahong propetiko, kung paanong ang 538 hanggang 1798 ay itinakda rin. Ang katotohanang hindi nalalaman ng sangkatauhan ang isang bagay na itinakda ng Diyos ay hindi nangangahulugang hindi iyon itinakda!

Tinapos natin ang naunang artikulo sa sumusunod na sipi.

“Ipinakita sa akin na ang kanyang ugnayan sa bayan ng Diyos ay, sa ilang aspekto, kahalintulad ng ugnayan ni Moises sa Israel. Nagkaroon ng mga nagbubulong-bulong laban kay Moises sa mga di-paborableng kalagayan, at nagkaroon din ng mga nagbubulong-bulong laban sa kanya.” Testimonies, volume 3, 85.

Noong 1863, si James White ay kumakatawan “sa ilang mga aspekto” sa “Moises para sa Israel.”

Ang panahon mula 1844 hanggang 1863 ay itinatipo ng panahon ng pagliligtas sa Dagat na Pula hanggang sa unang Kadesh. Ang unang Kadesh ay isang alfa at ang ikalawang Kadesh ay ang omega—na nagbibigay ng dalawang apatnapung-taong yugto na tumutungo sa Kadesh at kapwa nagwakas sa paghihimagsik.

Iniuugnay ng Espiritu ng Propesiya ang pagtawid sa Dagat na Pula sa Dakilang Pagkakatismaya noong 1844. Iniuugnay ng Banal na Kasulatan ang pagtawid sa Dagat na Pula sa krus, at pinagtitibay ni Sister White na ang pagkakatismaya ng mga alagad sa krus ay isang tipo ng Dakilang Pagkakatismaya noong 1844. Kalooban ng Panginoon na tuwirang pumasok sa Lupang Pangako, at ang heograpikal na palatandaan ng pasukan sa Lupang Pangako ay ang Jerico, na kung saan, ngayong ikalawang linggo ng Disyembre 2025, bagong nahukay ng mga arkeologo ang sinaunang Jerico—subalit sa kanilang pagkakatismaya ay natuklasan nilang ang mga bumagsak na pader na kanilang nakita roon ay pawang bumagsak palabas, hindi papaloob gaya ng karaniwang nangyayari sa isang pagkubkob. Sa isang sinaunang pagkubkob, binabayo ang mga pader at ibinabagsak na papasok. Hindi gayon sa Jerico.

Kaya't sumigaw ang bayan nang hipan ng mga saserdote ang mga trumpeta: at nangyari, nang marinig ng bayan ang tunog ng trumpeta, at sumigaw ang bayan ng isang malakas na sigaw, na ang pader ay bumagsak na patag, anupa't umahon ang bayan sa lungsod, bawat isa'y sumulong tuwiran sa harap niya, at sinakop nila ang lungsod. Josue 6:20.

Natagpuan din ng mga arkeologo ang mga banga na may pagkain, na nagpapatunay na nang gumuho ang mga pader ay hindi ito bunga ng isang matagal na pagkubkob. Tinugunan din nito ang isang tanong sa pangkat ng mga arkeologo hinggil sa kung bakit ang biblikal na tala ng pagbagsak ng Jerico ay nagsasaad na sila ay "paakyat" na pumasok sa Jerico sa ibabaw ng isang burol o rampa, na ngayo'y alam nilang nalikha nang bumagsak palabas ang mga pader.

Ang unang hadlang na naghudyat sa pagpasok sa Lupang Pangako ay ang Jeriko, isang lungsod ng impluwensiya at kayamanan. Ang Jeriko ay 1863, at ang Jeriko ay isang paksa ng propesiya sa Bibliya, hindi lamang bilang isang paglalarawan ng kapanahunan ng batas ng Linggo, kundi pati sa kaugnayan sa pagbagsak at muling pagbangon nito. Ang Jeriko ay mayroon ding sarili nitong tiyak na sumpang propetiko na ipinahayag laban dito. Si Josue ay nagpahayag ng sumpa laban sa lalaking muling magtatayo ng Jeriko, at sa gayon ay ipinahayag na ang lalaking muling magtatayo ng Jeriko ay mawawalan ng kaniyang bunso at panganay na mga anak sa muling pagtatayo ng sinumpang lungsod na iyon. Ang isa ay mawawala sa paglalagay ng pundasyon at ang isa pa sa pagbangon ng pintuang-bayan. Natupad ang hulang iyon, at ang tala ng katuparan nito ay nasusulat sa Bibliya, na sa gayo'y ginawang isang kinikilalang biblikal na sagisag ang Jeriko.

Sa loob ng makasaysayang pagbagsak nito, at sa propetikong sumpa nito, na sinundan ng makasaysayang katuparan ng nasabing propesiya, nasumpungan natin ang tatlong saksi na nagsasalita tungkol sa Jerico noong 1863. Ang tatlong patotoong iyon ay dapat ilapat sa 1863. Ang tatlong saksi na iyon ay tumatayong magkakasama, gaya ng tatlong Moises na tumatayong ayon sa propesiya sa katapusan ng kani-kaniyang tig-aapatnapung-taóng panahon. Isa sa mga panahong iyon ay malinaw na nakahanay sa kasaysayang Millerita, na nagpapatibay na ang lahat ng tatlong

paglalarawan kay Moises sa katapusan ng bawat tig-apatnapung-taóng panahon ay nakahanay sa kasaysayan ng 1863—ang kasaysayan ng ikatlong anghel.

Dalawa sa tatlong saksi na iyon hinggil sa apatnapung taon ni Moises ay nagwawakas sa Kadesh; ang wakas ng ikatlong apatnapung taon ay ang Ilog Jordan, at ang wakas ng ikalawang apatnapung taon ay ang Dagat na Pula. Ang wakas ng unang apatnapung taon ay ang pagtakas ni Moises mula sa Ehipto. Ang tatlo ay pawang naglalarawan ng pagtakas mula sa Ehipto bilang katuparan ng apat na raang at tatlumpung taong hula ni Abraham tungkol sa pagkaalipin sa Ehipto.

Ang tatlong tig-apatnapung-taóng yugto ng buhay ni Moises, na ang mga wakas nito (rurok) ay kumakatawan sa isang uri ng pagliligtas mula sa Ehipto, ay katuparan ng propesiya ni Abraham tungkol sa pagkabihag sa, at paglaya mula sa, pagkaalipin sa Ehipto. Bilang ang hinulang tagapagligtas ng pangakong tipan kay Abraham, si Moises mismo ay nagsimula sa pagkakaligtas niya mula sa tubig, alinsunod sa kahulugan ng kaniyang pangalan. Pagkatapos ay pinamunuan ni Moises ang bayan ng Diyos sa pagtawid sa mga tubig ng Dagat na Pula, at saka naman sa pampang ng pagliligtas, na kinakatawan ng Ilog Jordan. Ang alpha ng buhay ni Moises ay ang pagliligtas mula sa tubig ng Ilog Nilo, at ang omega ay ang kaligtasang kinakatawan ng tubig ng Ilog Jordan. Ang alpha ng buhay ni Moises ay inilalarawan ng karanasang tinutukoy ng kahulugan ng kaniyang pangalan; at ang kaniyang mga magulang, na maka-Diyos, ay nalalaman na ang sanggol ay nahatulan na ng kamatayan, gaya rin ng mangyayari sa kaniya pagkaraan ng apatnapung taon, matapos niyang mapatay ang Ehipsiyo. Bilang mga maka-Diyos na magulang na nakaaalam na kailangang iligtas ang kanilang anak mula sa hatol na kamatayan, naghanda sila para sa kaniya ng isang kaban na tumawid mula sa mundong Hebreo tungo sa mundong Ehipsiyo, kung paanong si Moises, sa katapusan ng apatnapung taon, ay lumisan mula sa mundong Ehipsiyo tungo sa mundong Hebreo.

Sa kanyang kaligtasan mula sa tubig, inulit ni Moises ang salaysay ni Noe. Ang pinakaunang pagbanggit kay Moises bilang “tagapagpalaya” kaugnay ng apat na raan at tatlumpung-taong propesiyang tipan ni Abraham ay isang pag-uulit ng kasaysayan kung saan nakipagtipan ang Diyos sa sangkatauhan, kaya’t pinagbubuklod nito ang propesiyang tipan ni Abraham hinggil sa isang bayang hinirang at ang pangakong tipan para sa buong sangkatauhan. Ito’y nagpapakilala ng isang bautismo sa paglilipat ng sanggol na si Moises sa anak na babae ni Paraon, sapagkat ang kamatayan ay kinilala sa gawa ng mga magulang, ang paglilibing ay kinakatawan ng kaban sa ibabaw ng tubig, at ang muling pagkabuhay ay ang anak na babae ni Paraon.

Nagsisimula ang buhay ni Moises sa isang bautismo, na inilalarawan ng daong ni Noe bilang huwaran. Kaya mula pa sa simula ay nauugnay kay Moises ang bilang na "8," sapagkat ang ugat ng kaniyang ugnayan sa tipan ay nagsimula sa bilang na "8" mula sa tipan ni Noe, at ang kaniyang gawain ay itatag ang ritong pagtutuli sa "ikawalong" araw. Pagkatapos ay sinubok siya at nabigo siya sa mismong riting iyon. Nagsisimula ang buhay ni Moises sa isang bautismo, at pagkalipas ng apatnapung taon ay may naganap na kamatayan (ng isang Ehipsiyo) na nagtatakda sa puntong namatay ang Ehipsiyong si Moises at siya’y naging ganap na anak ni Abraham. Ang simula at ang wakas ng unang apatnapung taon ni Moises ay kinakatawan ng isang bautismo. Ang una ay tumukoy sa paglipat mula sa Hebreo patungo sa Ehipsiyo, at ang huli mula sa Ehipsiyo patungo sa

Hebreo. Pagkaraan pa ng apatnapung taon, pinaraan ni Moises ang bayan ng Diyos sa bautismo ng Dagat na Pula, patungo sa bautismo sa Ilog Jordan, na hindi niya narating.

Ang bayan ng Diyos, sa patnubay ni Josue, ay pumasok sa Lupang Pangako nang wala si Moises, sapagkat siya'y namatay bago dumating ang bautismo ng Ilog Jordan. Sinabi ni Moises, at inulit ni Pedro, na ang Panginoon mong Diyos ay magbabangon ng isang propeta na gaya ni Moises. Ang propetang sinagisagan ni Moises ay si Kristo, at sinimulan Niya ang Kanyang gawain doon mismo kung saan tumigil si Moises. Sinimulan Niya ang Kanyang gawain sa Kanyang bautismo, at ang bautismong iyon ay naganap sa mismong dako kung saan bininyagan ni Josue ang sinaunang Israel nang tawirin nila ang Ilog Jordan papasok sa Lupang Pangako. Ipinababatid sa atin ng mga Ebanghelyo na si Juan ay nagbabautismo sa Bethabara, na siyang tawiran, at ang kahulugan ay tawiran ng lantsa.

Ang Dagat na Pula ay sagisag ng rebelyon ng Egipto, at sa linyang ito pinatutunayan nito ang patotoong propetiko ni Moises bilang katotohanan. Mula sa Ilog Nilo tungo sa Dagat na Pula (na minsan ay tinatawag ding ilog) at patuloy hanggang sa Jordan. Si Moises, na ang kahulugan ng kaniyang pangalan ay 'iniligtas mula sa tubig,' ay sinimulan at tinapos ang kaniyang patotoo sa tubig ng pagliligtas, at ang bawat isa sa mga tubig na iyon ay naghahayag ng dalawang uri ng mga sumasamba.

Ang unang apatnapung taon ni Moises ay kumakatawan sa mensahe ng unang anghel; ang ikalawang apatnapung taon, sa ikalawang anghel; at ang ikatlong apatnapung taon, sa ikatlong anghel. Taglay ng tatlong anghel ang kani-kaniyang natatanging propetikong katangian, gaya ng katotohanang ang lahat ng tatlong mensahe ay kinakatawan sa unang mensahe. Sa loob ng maraming taon ay ipinamalas namin nang hayagan ang penomenong ito kaugnay ng unang tatlong kabanata ng aklat ni Daniel.

Sa unang kabanata ng Daniel, si Daniel ay may takot sa Diyos at tumangging kumain ng pagkaing Babilonyo, at niluwalhati siya ng Diyos sa ikalawang pandiyeta at biswal na pagsubok na sumunod, na humantong sa paghatol at sa ikatlong pagsubok na isinagawa mismo ni Nebukadnezar. Ang unang kabanata ng Daniel ay ang unang anghel ng Apocalipsis labing-apat na nagpapahayag, “matakot sa Diyos,” “ibigay sa kanya ang kaluwalhatian,” gaya ng ginawa ni Daniel sa ikalawang pandiyeta at biswal na pagsubok, sapagkat dumating na ang “oras ng paghatol” ni Nebukadnezar.

Ang unang apatnapung taon ng buhay ni Moises ay nagsimula dahil sa takot sa Diyos ng kanyang mga magulang. Nang makita ng anak na babae ng Paraon ang arka sa tubig, naipasa ni Moises ang ikalawang pagsubok, na isang pagsubok sa paningin. Pagkatapos ay ipinasiya ng anak na babae ng Paraon na hindi siya mamamatay. Dumating din ang hatol sa katapusan ng unang apatnapu; nang patayin ni Moises ang Ehipsiyo at napilitang tumakas mula sa Ehipto.

Sa ikalawang apatnapung taon, ang ikalawang anghel ng Apocalipsis labing-apat na naghahayag ng pagbagsak ng Babilonia ay tinipikal ng pagbagsak ng Ehipto. Sa pagbagsak na iyon, sa katapusan ng apatnapung taon ay nagkaroon ng napakalaking pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos, gaya ng nangyari sa katapusan ng mensahe ng ikalawang anghel sa panahon ng

Panawagang Hatinggabi noong 1844.

Ang ikatlong apatnapung-taóng kapanahunan ay nagsisimula sa pagpapahayag ng hatol ng kamatayan sa halos buong kapulungan, at nagtatapos sa hatol ng kamatayan na ipinataw sa pinuno ng kapulungang iyon.

Tinutukoy ni Kapatid na White na ang ating gawain ay pagsamahin ang mga mensahe ng tatlong anghel.

“Ang Panginoon ay malapit nang parusahan ang sanlibutan dahil sa kasamaan nito. Malapit na Niyang parusahan ang mga kapisanang panrelihiyon dahil sa kanilang pagtangga sa liwanag at katotohanang ipinagkaloob sa kanila. Ang dakilang mensahe, na pinagsasama ang unang, ikalawa, at ikatlong mensahe ng mga anghel, ay nararapat na ipahayag sa sanlibutan. Ito ang magiging pasanin ng ating gawain.” Ang Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 7, 950.

Ang unang apatnapung taon ni Moises ay kumakatawan sa unang anghel ng Apocalipsis kabanata labing-apat, at ang ikalawang apatnapung-taong yugto niya ay ang ikalawang anghel, at ang ikatlong apatnapung-taong yugto ay ang ikatlong anghel. Ang ating "dakilang mensahe" ay ang pagsasama ng "mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel" na naglalagay ng tatlong sagisag ni Moises sa taong 1863, at samakatwid, may tatlong Moises sa batas ng Linggo.

Ang 1844 hanggang 1863 ay sumasaklaw sa dalawang saksi ng kapwa mga apatnapung-taóng panahon na humantong sa Kadesh. Itinuturo ng Inspirasyon na hindi maaaring magkaroon ng ikatlo kung walang una at ikalawa; ang unang apatnapung taon ng buhay ni Moises ay dapat ding kumatawan sa 1844 hanggang 1863. Si Moises ay pumapatay sa Ehipsiyo noong 1863, kalakip ang pagpalo ni Moises sa Bato sa pamamagitan ng kaniyang tungkod ng kapamahalaan, at gayundin noong hiniling ni Moises na makita ang kaluwalhatian ng Diyos sa kasaysayan ng paghihimagsik ng gintong guya. May tatlong Moises sa 1863 at sa batas ng Linggo, at silang lahat ay apatnapung taong gulang.

Bawat isa sa tatlong panahon ni Moises ay may isang pagliligtas sa pamamagitan ng tubig; ang pangyayaring si Moises ay nasa sisidlan ay tumutugma sa pangyayaring pagtawid niya sa Dagat na Pula, na tumutugma naman sa dalawang pangyayari na kinasangkutan niya sa Ilog Jordan: ang Nilo, ang Dagat na Pula, at makalawa sa Jordan. Ang mga tubig ng pagliligtas ay kinakatawan sa bawat isa sa tatlong panahong ito, sapagkat ang mga ito ay pawang tumutugma sa panahong ibinubuhos ang tubig ng pagliligtas sa panahon ng huling ulan.

Sa katapusan ng ikatlong yugto ng apatnapung taon, hinampas ni Moises ang Bato sa pamamagitan ng kaniyang tungkod. Sa katapusan ng ikalawang apatnapung taon, hinati ng kaniyang tungkod ang Dagat na Pula. Sa katapusan ng unang apatnapung taon, itinakwil niya ang tungkod ng kapangyarihang Ehipsiyo, piniling magdusa kasama ng kaniyang bayan.

Sa katapusan ng unang panahon, isang Ehipsiyo ang namatay, at sa katapusan ng ikalawang panahon, namatay ang hukbo, ang mga panganay, at ang pamunuan ng Ehipto. Sa katapusan ng ikatlong panahon, ang bansang Israel, si Aaron, at si Moises ay pawang namatay. Ito ay tatlong

magkakatulad na kasaysayan na, "lina sa linya," ay bawat isa'y kumakatawan sa 1844 hanggang 1863 - ang kasaysayan ng ikatlong anghel - na siya namang kumakatawan sa 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, at sa kapanahunan ng Pentecostes kung kailan ibinubuhos ang mga tubig ng pagliligtas.

Si Moises ay nasa kapwa mga paghihimagsik sa Kadesh, at ang mga paghihimagsik sa Kadesh ay kapwa mga batong-pangtuktok sa kani-kanilang mga kapanahunan. Kapwa ay kumakatawan sa 1863, na siya rin ang batong-pangtuktok ng panahon ng ikatlong anghel, na nagsisimula sa alpha noong 1844 hanggang sa batong-pangtuktok ng 1863. Kung isasaalang-alang ang kamangha-manghang liwanag ng batong nagsisimula bilang saligan at nagwawakas bilang batong-pangtuktok, nakikilala na ang batong-pangtuktok ay laging mas malaki sa kahulugang propetiko. Ang ilang patak sa pasimula ng kapanahunan ng Pentecostes, na humahantong sa ganap na pagbubuhos sa batong-pangtuktok sa araw ng Pentecostes, ay naglalarawan ng katotohanang ito.

Noong 9/11, nagsimula ang pagwiwisik at magwawakas ito sa ganap na pagbubuhos sa Batas sa Linggo. Ipinakikita ng katotohanang ito na ang kasalanan ni Moises sa ikalawang Kadesh, ang Omega, ay higit na mabigat kaysa sa paghihimagsik sa unang Kadesh, ang Alfa. Ang Alfa na paghihimagsik ay nagbunga ng kamatayan ng isang buong bansa, at ang Omega na paghihimagsik ay nagbunga ng kamatayan ng isang tao (si Moises), ngunit ang kasalanan ng iisang taong iyon ay higit na mabigat kaysa sa panlahatang kasalanan ng buong bansa. Ang taong nagkakasala ay namamatay, at sa antas na iyon ay walang pagkakaiba sa pagitan ng mga kasalanan ni Moises at ng sinumang ibang Israelita, ngunit sa pananaw ng propesiya, ang ikalawang paghampas ni Moises kay Cristo ay higit, sapagkat iyon ang sukdulan ng apatnapung-taóng panahong iyon.

Ang paghihimagsik ni Moises sa ikalawang omega na Kadesh ay mas mabigat na kasalanan kaysa sa paghihimagsik ng mga anak ni Israel na tumanggi sa mensahe nina Josue at Caleb. Si Moises, sa paraang propetiko, ay tumatayo sa 1863, kung saan siya'y namatay sa ilang dahil sa kanyang paghihimagsik. Si Moises ay tumatayo rin sa 1863, kung saan ang dating bayang tipan ay nangamatay sa ilang dahil sa kanilang paghihimagsik, ngunit hindi nakilahok si Moises sa paghihimagsik na iyon. Ang 1863 ay nakaayon sa batas sa Linggo, gayundin ang paghihimagsik ni Aaron sa gintong guya. Sa kasaysayang iyon, na nakaayon sa Kadesh, 1863, at sa batas sa Linggo, si Moises ay nananalangin na makita ang kaluwalhatian ng Diyos.

Ang Kadesh ay sumasagisag sa 1863, at si Moises ay nasa dalawang Kadesh; kaya, batay sa dalawang biblikal na saksi, na kapwa mga batong-pantuktok, ating itinatag na ang ikatlong apatnapung-taong panahon, na hindi nagwawakas sa Kadesh, ay sumasagisag din sa 1863. Doon, si "Moises na hindi pinabanal" ay muling ipinapako si Cristo sa krus, samantalang kanyang itinatakwil ang Bato. Noong 1863, at sa pagbibigay ng Kautusan sa Sinai, si "Moises na pinabanal" ay hinahanap ang katangian ng Diyos. Noong 1863, si Moises ay sumasagisag sa isang matalinong dalaga at gayon din sa isang hangal na dalaga.

Ang Fariseo at ang maniningil ng buwis ay kumakatawan sa dalawang dakilang uri ng mga nagsisilapit upang sumamba sa Diyos. Ang kanilang unang dalawang kinatawan ay

nasusumpungan sa unang dalawang anak na ipinanganak sa daigdig. Christ's Object Lessons, 152.

Sa Kadesh at noong 1863, si Moises ay kumakatawan sa "dalawang dakilang uri kung saan ang mga" "sumasamba sa Diyos ay nahahati". Si Moises ay isang halimbawa ng isang daan at apatnapu't apat na libo, gayundin si Pedro.

Sa bawat isa sa mga uri na kinakatawan ng Pariseo at ng maniningil ng buwis, may aral sa kasaysayan ni apostol Pedro. Sa mga unang araw ng kaniyang pagiging alagad, inakala ni Pedro na siya'y matatag. Gaya ng Pariseo, sa sariling pagtataya ay inisip niyang siya ay "hindi gaya ng ibang mga tao." Nang si Cristo, sa bisperas ng Kaniyang pagkakanulo, ay nagpaunang binalaan ang Kaniyang mga alagad, "Kayong lahat ay matitisod dahil sa Akin sa gabing ito," buong tiwalang idineklara ni Pedro, "Kahit matitisod ang lahat, hindi ako." Mark 14:27, 29. Hindi nalalaman ni Pedro ang sariling panganib. Ang pagtitiwala sa sarili ang nagligaw sa kaniya. Inakala niyang kaya niyang labanan ang tukso; ngunit pagkalipas lamang ng ilang oras dumating ang pagsubok, at sa pagmumura at panunumpa ay ikinaila niya ang kaniyang Panginoon. Christ's Object Lessons, 152.

Sa batas sa Linggo, na siyang 1863, si Peter ay kumakatawan sa dalawang uri. Yaong mga tumatanggap ng tanda ng hayop o yaong mga tumatanggap ng selyo ng Diyos. Nang pinalitan ni Jesus ang pangalan ni Simon at ginawang Peter, iyon ay sumasagisag sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang pagkaunawang iyon ay sinasagisag din sa pamamagitan ng pagmumultiplika ng katumbas na bilang ng posisyon ng bawat titik ng pangalang Peter sa alpabetong Ingles. Kung gagamitin natin ang gayunding pamamaraan sa 1863, 144 ang lalabas.

Dalawa sa tatlong simbolo ni Moises na tumutugma sa 1863 ang nagpapatibay na ang ikatlong yugto ay dapat ding tumugma. Ang dalawang linya ng Kadesh ay tumutukoy sa salaysay ng mga matatalino at mga mangmang na dalaga, at ang ikatlong yugto ay tumutukoy sa isang pagtatangka na gamitin ang pagsisikap ng tao upang isakatuparan ang isang maka-Diyos na gawain. Ang pagtitiwala sa kapangyarihang pantao, gaya ng ginawa ni Moises sa Ehipsiyo, ay kumakatawan sa pagtitiwala sa awtoridad ng tao higit sa itinalagang awtoridad.

Ayon kay Sister White, ang "kaugnayan ng kanyang asawa sa bayan ng Diyos ay, sa ilang mga aspekto, katulad ng kay Moises sa Israel." Noong 1863, si James White ang kumakatawan kay Moises. Noong 1863, si James White ay pumapaslang ng isang Ehipsiyo, muling hinahampas si Cristo, at nananalangin para sa mga rebeldeng tumanggi sa mensahe ng "kapahingahan" na ipinahayag nina Josue at Caleb. Si Moises ay kapwa isang mangmang na dalaga nang kanyang hinampas ang Bato sa ikalawang pagkakataon at isang matalinong dalaga nang siya'y namagitan para sa mga rebelde ng Israel.

Tatapusin natin ang artikulong ito sa sipi mula sa Mga Bilang labing-apat, kung saan si Moises ay nasa 1863, nang siya'y pinagpakitaan ng kaluwalhatian ng Diyos sa kahilintulad na kasaysayang kinakatawan ng paghihimagsik ng gintong guya.

Sa pasaheng ito, tinatanong ng Panginoon kung "hanggang kailan" niya kakailanganing pakitunguhan ang mga mapaghimagsik na Israelita, na siya ring tanong na itinanong ni Isaias sa

Panginoon sa kabanata anim. Pansinin na inilalagay ng aklat ng Mga Bilang ang kasaysayang ito sa kapanahunan na ang lupa ay nililiwanagan ng kaluwalhatian ng Diyos, gaya rin ng tinukoy ng mga anghel sa talatang ikatlo ng kabanata anim ni Isaias. Ang 9/11 ang batong-pundasyon ng kasaysayan mula 1844 hanggang 1863, at ang batas ng Linggo ang batong-pangtuktok. Ang tagpuan sa Mga Bilang ay walang iba kundi isang paglalarawan ng awit o ng talinghaga ng ubasan, sapagkat ang sinaunang Israel ay pinalalampasan samantalang ang Panginoon ay pumapasok sa tipan kay Josue.

At itinaas ng buong kapulungan ang kanilang tinig at tumangis; at ang bayan ay umiyak nang gabing yaon. At nagbulung-bulungan ang lahat ng mga anak ni Israel laban kay Moises at laban kay Aaron; at sinabi sa kanila ng buong kapulungan, O nawa'y kami'y namatay na lamang sa lupain ng Egipto! o nawa'y kami'y namatay na lamang sa ilang na ito! At bakit tayo dinala ng Panginoon sa lupaing ito upang mabuwal sa tabak, upang ang ating mga asawa at ang ating mga anak ay maging samsam? Hindi ba't lalong mabuti para sa atin na bumalik sa Egipto? At nagsabi sila sa isa't isa, Maghirang tayo ng isang pinuno, at bumalik tayo sa Egipto.

Nang magkagayo'y si Moises at si Aaron ay nagpatirapa sa harap ng buong kapisanan ng kapulungan ng mga anak ni Israel. At si Josue na anak ni Nun, at si Caleb na anak ni Jephunneh, na kabilang sa mga nagsiyasat sa lupain, ay hinapak ang kanilang mga kasuutan; at sila'y nagsalita sa buong kapulungan ng mga anak ni Israel, na sinasabi,

Ang lupaing aming dinaanan upang siyasatin ito ay isang lubhang mabuting lupain. Kung kalulugdan tayo ng Panginoon, dadalhin niya tayo sa lupang ito at ibibigay niya ito sa atin; isang lupain na inaagusan ng gatas at pulot. Huwag lamang kayong maghimagsik laban sa Panginoon, ni matakot man kayo sa mga tao ng lupain; sapagkat sila'y tinapay sa atin: ang kanilang sanggalang ay naalis sa kanila, at ang Panginoon ay sumasa atin; huwag ninyo silang katakutan.

Ngunit ipinag-utos ng buong kapulungan na batuhin sila ng mga bato. At ang kaluwalhatian ng Panginoon ay nagpakita sa tabernakulo ng kapisanan sa harap ng lahat ng mga anak ni Israel. At sinabi ng Panginoon kay Moises, "Hanggang kailan hahamakin ako ng bayang ito? at hanggang kailan bago sila sumampalataya sa akin, sa kabila ng lahat ng mga tanda na ipinakita ko sa gitna nila?"

Patatamaan ko sila ng salot, at aalisin ko sa kanila ang mana, at gagawin ko mula sa iyo ang isang bansang higit na dakila at lalong makapangyarihan kaysa sa kanila.

At sinabi ni Moises sa Panginoon, Kung magkagayo'y maririnig ito ng mga Egipcio (sapagkat iniahon mo ang bayang ito sa iyong kapangyarihan mula sa gitna nila); at ipahahayag nila ito sa mga nananahan sa lupaing ito: sapagkat narinig nila na ikaw, Panginoon, ay nasa gitna ng bayang ito, na ikaw, Panginoon, ay nakikitang mukhaan, at na ang iyong ulap ay nakatayo sa ibabaw nila, at na ikaw ay nangunguna sa kanila, sa araw sa isang haligi ng ulap, at sa gabi sa isang haligi ng apoy. Ngayon, kung papatayin mo ang buong bayang ito na gaya ng isang tao, kung magkagayo'y ang mga bansa na nakarinig ng iyong kabantugan ay magsasalita, na sasabihin, Sapagkat hindi nagawa ng Panginoon na dalhin ang bayang ito sa lupaing kanyang isinumpa sa kanila, kaya't pinatay niya sila sa ilang.

At ngayon, nagsusumamo ako sa iyo: nawa’y maging dakila ang kapangyarihan ng aking Panginoon, ayon sa iyong sinabi, na sinasabi, Ang Panginoon ay banayad sa galit at dakila sa habag, nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang, ngunit kailanma’y hindi ipinapawalang-sala ang maysala; dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi. Patawarin mo, nagsusumamo ako sa iyo, ang kasamaan ng bayang ito ayon sa kadakilaan ng iyong habag, at gaya ng iyong pagpapatawad sa bayang ito, mula sa Ehipto hanggang ngayon.

At sinabi ng Panginoon, Pinatawad ko ayon sa iyong salita: Nguni’t, buhay ako, ang buong daigdig ay mapupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon.

Sapagkat ang lahat ng mga lalaking yaon na nakakita ng aking kaluwalhatian at ng aking mga kababalaghan na aking ginawa sa Egipto at sa ilang, na ngayo’y makasampung ulit na nila akong tinukso, at hindi nakinig sa aking tinig; tunay na hindi nila makikita ang lupain na isinumpa ko sa kanilang mga ninuno, ni sinuman sa kanila na nagpagalit sa akin ay makakakita niyon: Ngunit ang aking lingkod na si Caleb, sapagkat may kakaibang espiritu sa kaniya, at lubos niya akong sinunod, siya ang aking dadalhin sa lupaing pinuntahan niya; at aariin iyon ng kaniyang binhi. (Ngayon, ang mga Amalekita at ang mga Cananeo ay nananahan sa libis.) Bukas, bumalik kayo, at pumaroon kayo sa ilang sa daan ng Dagat na Pula.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises at kay Aaron, na sinasabi, Hanggang kailan ko titiisin itong masamang kapulungan na nagbubulung-bulungan laban sa akin? Narinig ko ang mga bulung-bulungan ng mga anak ni Israel, na kanilang ibinubulong laban sa akin. Sabihin mo sa kanila, Buhay ako, sabi ng Panginoon, kung ano ang sinalita ninyo sa aking pandinig, gayon ang gagawin ko sa inyo: Ang inyong mga bangkay ay mabubuwal sa ilang na ito; at ang lahat na nabilang sa inyo, ayon sa inyong buong bilang, mula sa may dalawampung taong gulang pataas, na nagbubulung-bulungan laban sa akin, walang pagsala ay hindi kayo papasok sa lupaing tungkol dito’y sumumpa ako na patatahanin ko kayo roon, maliban kay Caleb na anak ni Jefune, at kay Josue na anak ni Nun. Ngunit ang inyong mga maliliit, na sinabi ninyong magiging samsam, sila ang aking ipapasok, at kanilang makikilala ang lupaing inyong hinamak. Ngunit tungkol sa inyo, ang inyong mga bangkay ay mabubuwal sa ilang na ito. At ang inyong mga anak ay maglalagalag sa ilang sa loob ng apatnapung taon, at papasanin ang inyong mga pakikiapid, hanggang sa malipol ang inyong mga bangkay sa ilang. Ayon sa bilang ng mga araw na inyong siniyasat ang lupain, yaong apatnapung araw, bawat araw ay katumbas ng isang taon, ay papasanin ninyo ang inyong mga kasamaan, apatnapung taon, at inyong malalaman ang pagkabali ng aking pangako.

Ako, ang Panginoon, ay nagsabi: tunay na aking gagawin ito sa buong masamang kapulungang ito na nagtipon laban sa akin; sa ilang na ito sila malilipol, at doon sila mamamatay. At ang mga lalaking sinugo ni Moises upang siyasatin ang lupain, na nagbalik at pinag-udyok ang buong kapulungan na magbulung-bulungan laban sa kanya sa pamamagitan ng pagdadala ng paninirang-puri laban sa lupain—maging ang mga lalaking nagdala ng masamang ulat tungkol sa lupain—ay namatay sa salot sa harap ng Panginoon.

Ngunit si Josue na anak ni Nun, at si Caleb na anak ni Jefune, na kabilang sa mga lalaking nagtungo upang siyasatin ang lupain, ay nanatiling buhay. Mga Bilang 14:1-38.

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.